

Forfatter: Heiberg, Johanne Luise

Titel: Udrag fra Et liv genoplevet i erindringen, Bind I 1812-42

Citation: Heiberg, Johanne Luise: "Et liv genoplevet i erindringen", i Heiberg, Johanne Luise: *Et liv genoplevet i erindringen*, udg. af Niels Birger Wamberg , Gyldendal, 1973-74., s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-heibfr01-shoot-idm139849789492128/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Et liv genoplevet i erindringen

Jeg fik nu flere og flere roller, deriblandt for første gang en soubrette-rolle i »Høg over høg« af en fransk forfatter. Denne lykkedes mig nu så godt, at de fleste fra dette øjeblik af troede at se, at den finere soubrette var mit egentlige fag. Rahbek interesserede sig meget for dette gode gamle stykke og var ikke ret fornøjet med, at man betroede en så vigtig rolle i så unge hænder. Imidlertid roste selv han, der havde set så mange tidligere fremstillere, mig for min udførelse og var især glad over det udtryk, hvormed jeg foredrog en lille sang, der forekommer i stykket. »De har hørt mig i aften ved den måde, hvorpå De foredrog Deres sang,« sagde han til mig efter opførelsen.

Ryge, der altid var mig imod, gjorde som sædvanligt, hvad han kunne, for at drille mig og forbitte mig mit ophold på prøverne til »Høg over høg«. Lindgreen havde instrueret mig i denne rolle. Da nu Ryge etsteds i stykket havde at sige til mig: »Du skal synge! Når man har så stort talent som du, må dette jo være en let sag« – udhævede han ordet »stort talent« på en for mig så sårende måde, at jeg ikke kunne få begyndt på min sang. Lindgreen, som bemærkede dette, troede, at den hele replik var improviseret af Ryge; blodet for ham til hovedet, og han udbrød højt til Ryge: »Står det i din rolle?« Ryge blev nu som en rasende, greb i lommen efter bogen, og idet han kastede den i hovedet på Lindgreen, udbrød han: »Se selv ad!« Hvor behagelig en sådan scene var for mig, kan enhver selv tænke. Hvorledes disse to herrer siden forligtes, er mig ukendt.

Teatret var i det sidste år blevet forøget med to smukke og meget lovende yngre talenter: jomfru Lange, siden madam Larcher, og jomfru Heger, siden madam Holst. Den sidstes ualmindelige, ideale skønhed bidrog ikke lidt til den opsigt hun vakte. Hendes debut i »Emilie Galotti« fremkaldte forhåbninger, som heller ikke siden har svigtet. Disse to damer og jeg var omtrent i alder sammen. Man fik nu lyst til at sætte et stykke i scene, hvortil vi tre unge piger kunne optræde på én gang. Dertil valgtes det ældre lille stykke »Ildprøven«. Stykket begynder med, at vi alle tre kommer ind sammen, og Collin har siden fortalt mig, at der ved »Ildprøven«s første forestilling sad en tysker i parkettet, som udbrød, idet vi lod os se: »Potz Tausend! Haben Sie viele Solche?« Stykket gjorde i øjeblikket lykke på grund af de tre unge piger.